

Arrest

nr. 52 455 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Belgrado en bent u Servisch staatsburger. U en uw familie werden in Servië voortdurend gepest en mishandeld door Servische burgers en de politie. In 2004 of 2005 ging uw vader A. M. (...) (O.V. 4.520.367) op de school van uw oudste zoon klagen dat deze na het eerste lesuur reeds naar huis gestuurd werd. Uw vader kreeg ruzie met de leerkracht en de politie werd erbij gehaald. Uw vader werd meegenomen naar het politiebureau waar hij twee of drie dagen werd vastgehouden. U ging samen met uw grootvader naar de school van uw zoon om uw

vader te zoeken. Daar kreeg u te horen dat de politie uw vader had meegenomen. U ging bij de politie navraag doen naar uw vader maar werd weggestuurd. Ook uw grootvader ging uw vader op het politiebureau "29 november" zoeken. Uw grootvader kwam hierna niet meer thuis en er werd sindsdien niets meer van hem gehoord. Uw vader ging na zijn vrijlating op zoek naar uw grootvader op het politiebureau en bij Interpol, waar hem gezegd werd dat ze hem zouden bellen mocht er nieuws zijn. Toen uw grootvader na een maand nog steeds niet thuisgekomen was sprak uw vader een Roma journalist aan in verband met zijn behandeling op het politiebureau en de verdwijning van uw grootvader. Deze man - u vermoedt dat zijn naam A. (...) was - bracht het incident in de media door het in een krant te laten publiceren. Nadat de politie had opgemerkt dat uw vader het incident in de openbaarheid had gebracht, werd hij constant lastiggevalen door de politie. Op een dag werd uw vader thuis door de politie opgezocht en geslagen. Uw moeder D. V. (...) (O.V. 4.516.786) wilde tussenbeide komen en werd door een agent van de trappen geduwd. Uw moeder brak een been en moest een jaar in het ziekenhuis verblijven. Ook u werd in 2005 eenmaal door de politie meegenomen naar het politiebureau toen de politie uw vader thuis kwam zoeken. U moest net zoals uw vader gedurende twintig minuten in een felle lamp kijken zonder dat u uw ogen mocht sluiten. U kreeg toen ook enkele rake klappen met een matrak waardoor u een gat in uw hoofd had. U mocht hierna naar huis gaan; uw vader werd nog enkele uren op het politiebureau vastgehouden en mishandeld. Voorts werkte u op de gemeentelijke schoonmaakdienst op de markt en had u hier geregeld problemen met Servische burgers en de politie. Bij een voorval in 2006 werd u ervan beschuldigd een portefeuille met 20.000 euro te hebben gestolen. De politie nam u mee naar het politiebureau waar u ondervraagd en geslagen werd en gedurende een dag werd vastgehouden. U werd nergens officieel van beschuldigd omdat de politie wist dat u dat geld niet genomen had aangezien niemand met zoveel geld op zak naar de markt gaat om tomaten te kopen. Tijdens een ander voorval op de markt werd u door acht Serviërs met tomaten bekogeld en natgespoten met de tuinslang. Toen een van de Serviërs uw vader wilde natspuiten, sloeg u hem. Een andere man wilde met een mes naar uw vader uithalen maar u schermde uw vader af met uw arm. U raakte hierbij verwond. De Serviërs vluchtten en de politie kwam ter plaatse. U werd ondervraagd en moest uw identiteit aantonen voordat de politie de hulpdiensten riepen om u te laten verzorgen. U werd in het ziekenhuis verzorgd en terug naar huis gestuurd. Ten gevolge van deze problemen bij uw werk op de markt zette u dit werk ongeveer twee jaar geleden stop. U en uw familie werden ook voortdurend lastiggevalen en gepest door Servische hooligans en skinheads die Roma haten. Ze gooiden onder andere met stenen naar jullie wanneer jullie naar de moskee gingen om te bidden. Wanneer de politie erbij gehaald werd, werden niet de Serviërs maar jullie, de Roma, gestraft. Daarnaast kreeg uw partner, die oorspronkelijk uit Kosovo afkomstig is, in Servië meermaals te horen dat ze maar naar Kosovo moest terugkeren. Zo werd ze bijvoorbeeld afgewezen in het ziekenhuis omdat ze een moslimnaam heeft en uit Kosovo afkomstig is. Omdat u en uw familie, nadat uw vader de verdwijning van uw grootvader had aangegeven en publiekelijk bekend had gemaakt, constant mishandeld werden door de politie, besloten jullie uiteindelijk Servië te verlaten. In maart 2010 reisden uw ouders A. M. (...) (O.V. 4.520.367) en D. V. (...) (O.V. 4.516.786), uw minderjarige broer D. D. (...), uw broer D. F. (...) (O.V. 6.596.754) en diens partner S. H. (...) (O.V. 6.596.829), en uw zus D. S. (...) (O.V. 6.596.750) naar België, waar ze op 16 maart 2010 asiel aanvroegen. Uzelf en uw partner J. S. (...) (O.V. 6.618.307) verlieten Servië een maand later en vroegen op 26 april 2010 asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 8 april 2004 te Belgrado; uw Servisch paspoort, uitgereikt op 9 januari 2010 te Belgrado; en uw Servisch rijbewijs, uitgereikt op 14 juli 2005 te Belgrado.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader, A. M. (...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van al uw verklaringen, de verklaringen van uw familieleden en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door uw ware gezinssituatie te verzwijgen in het kader van uw eerste asielaanvraag in 1996. U verklaarde toen immers getrouwd te zijn met M. D. (...) met wie u, luidens uw verklaringen toen, sinds 1988 getrouwd was en met wie u één dochter zou hebben (verklaring DVZ 1e AA p.3, 4, 5). U maakte bij uw tweede asielaanvraag geen melding van een huwelijk met M. D. (...) en stelde dat uw werkelijke partner D. V. (...), met wie u sinds 1980 of 1981 traditioneel gehuwd zou zijn, en uw zeven kinderen waren achtergebleven in Servië toen u medio jaren '90 naar België kwam. Als verklaring voor dit nalaten stelde u bij uw tweede asielaanvraag dat u de naam van uw werkelijke partner (V. (...)) niet had durven te geven aangezien u problemen wilde vermijden (CGVS 2e AA p.16). Daarenboven verklaarde uw partner V. (...) in het kader van haar eerste asielaanvraag in 1996

dat zij sinds 1982 samen was met een zekere R. S. (...) (DVZ 1e AA V. (...) p.3, 4). Hiermee geconfronteerd in het kader van haar tweede asielaanvraag kwam uw partner met de weinig geloofwaardige uitleg dat ze de naam R. S. (...) tijdens haar eerste asielaanvraag nooit genoemd had, maar dat ze inderdaad gelogen had over haar gezinssituatie en had verzwegen dat ze met u getrouwd was uit angst om teruggestuurd te worden en aangezien ze niet geweten zou hebben dat u ook in België verbleef (CGVS 2e AA V. (...) p.15, 16, 17). Voorgaande verklaringen zijn evenwel geen afdoende verantwoording voor jullie nalaten de Belgische autoriteiten in de loop van jullie eerste asielprocedure correct in te lichten over jullie familiale achtergrond. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze te allen tijde zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door deze vaststelling is uw algemene geloofwaardigheid en deze van uw partner dan ook ernstig in het gedrang. Bovendien verklaarde u nu dat u destijds acht tot negen maanden voor uw partner V. (...) naar België kwam en hier asiel vroeg (CGVS 2e AA p.7). Uw partner blijkt evenwel reeds op 25 maart 1996 een eerste maal asiel te hebben gevraagd in België, wat enkele dagen voor uw asielaanvraag op 2 april 1996 was. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat uw partner Duitsland inreisde op 13 maart 1990 en dat haar vertrek met onbekende bestemming in 1995 werd vastgesteld. Deze informatie doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande jullie verblijfplaats voor jullie eerste komst naar België en bijgevolg ook aangaande de problemen die u aanhaalde als aanleiding voor uw komst naar België in 1996.

Wat er ook van zij, er dient met betrekking tot de motieven die u aanhaalde voor uw tweede asielaanvraag opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familieleden Servië anno 2010 verlaten hebben wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u Servië begin 2010 met uw familieleden verliet omdat u er herhaaldelijk problemen kende met Servische burgers en de Servische politie. Er kunnen echter verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw familieleden waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen volledig op de helling komen te staan.

Zo verklaarde u dat u in maart 2008 samen met uw oudste zoon M. (...) door de politie werd opgepakt nadat u op de school van uw zoon D. (...) en uw kleinkinderen navraag was gaan doen waarom ze al na één lesuur naar huis gestuurd werden. U werd gedurende drie dagen samen met M. (...) vastgehouden op het politiebureau "29 november" en mishandeld. Uw partner V. (...) kwam u op de eerste dag van uw aanhouding zoeken en werd van de trap geduwd door een agent waardoor ze haar been brak. Ook uw vader kwam u zoeken en verdween hierna spoorloos (CGVS 2e AA p. 9, 10, 14). Uw partner V. (...) herhaalde dan weer tot driemaal toe dat ze jullie ging zoeken nadat jullie bij jullie werk op de markt waren meegenomen door de politie en dat ze toen van de trap geduwd werd (CGVS 2e AA V. (...) p.8). M. (...) situeerde het incident met de politie nadat u was gaan klagen op school in 2004 of 2005 en verklaarde expliciet dat u alleen naar de school ging om uw beklag te doen, waar overigens enkel uw kleinzoon school liep en niet uw zoon D. (...), en dat u alleen werd opgepakt door de politie en gedurende drie dagen in het politiebureau "het witte huis" of "29 november" werd vastgehouden. M. (...) gaf aan dat hij wel navraag naar u ging doen op het politiebureau maar dat hij er werd weggestuurd. M. (...) verklaarde overigens dat de val van uw partner van de trappen niet plaatsvond op het politiebureau maar thuis, bij een incident waarbij u door de politie werd meegenomen. Uw partner wilde tussenbeide komen en werd toen door de politie van een trap geduwd. Hij situeerde ook dit voorval overigens ergens in 2004 of 2005 (CGVS M. (...), p.7, 8, 9, 10, 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden slaagde M. (...) er niet in een afdoende antwoord te formuleren. Hij geraakte niet verder dan te herhalen dat hij niet samen met u opgepakt werd op school en te verklaren dat hij niet thuis was toen het incident met uw partner gebeurde, maar dat hij van de familie te horen kreeg wat er was gebeurd en dat ze niet expliciet hadden vermeld waar het incident had plaatsgevonden (CGVS M. (...) p.10, 12). S. (...), de partner van M. (...), verklaarde dan weer dat u een dag werd vastgehouden en dat M. (...), toen hij u op het politiebureau ging zoeken, er ook gedurende één dag werd vastgehouden (CGVS S. (...) p.6). Uw dochter S. (...) beweerde dat u samen met M. (...) werd opgepakt en dat jullie diezelfde avond alweer werden vrijgelaten (CGVS S. (...) p.3, 4, 10). Uw zoon F. (...) verklaarde dat u en M. (...) toen reeds na twee uur door de politie vrijgelaten werden (CGVS F. (...) p.2). F. (...)’s partner H. (...) tot slot stelde dat noch haar partner F. (...) noch M. (...) noch u sinds zij drie jaar geleden (in 2007) met F. (...) trouwde en bij jullie introk ooit door de politie werden opgepakt (CGVS H. (...) p.12). In verband met de val van uw partner na geduwd te zijn door

een agent gaf uw partner aan dat ze hiervoor zes maanden in het ziekenhuis verbleef (CGVS 2e AA V. (...) p.8, 10). Uw zoon M. (...) verklaarde dan weer dat zijn moeder een jaar in het ziekenhuis lag na dit voorval (CGVS M. (...) p.7).

Voorts verklaarde u dat u na uw vrijlating uw vader ging zoeken. U begaf zich naar een begraafplaats waar personen zonder familie worden begraven. Daar kreeg u te horen dat zij niet verantwoordelijk waren en werd u naar Interpol op de 5e verdieping van het 29 novemberbureau doorverwezen. Daar legde u een verklaring af en legde u een foto en het paspoort van uw vader neer. Toen uw vader anderhalve maand later nog steeds spoorloos was nam u éénmaal contact op met de Roma-journalist D. A. (...), die per telefoon navraag deed naar uw vader bij het 29 novemberbureau. U verklaarde de verdwijning van uw vader nergens anders aangegeven te hebben (CGVS p.10, 12, 13, 14). Uw partner verklaarde echter dat jullie eerst bij de politie navraag deden en vervolgens naar een organisatie voor vermiste personen in Novi Beograd stapten waar een opsporingsbericht werd opgesteld dat werd verspreid via de kranten en de televisie, op de zender B92. Jullie vroegen of de organisatie ook Interpol kon inschakelen, maar de organisatie kon enkel lokaal zoeken en enkel de politie kon Interpol inschakelen. Uw partner verklaarde verder dat jullie nogmaals naar de politie gingen met de vraag Interpol in te schakelen, wat werd geweigerd. Jullie zouden vervolgens D. A. (...) gecontacteerd hebben die journalisten van de krant Blic naar jullie en de politie stuurde. De politie verklaarde aan de journalisten dat uw vader door iemand ontvoerd was voor wie hij moest bedelen en dat hij zo verdwenen was. Deze versie verscheen in de krant Blic, zo verklaarde uw partner. Hierna was de politie wel akkoord om Interpol in te schakelen en werd er, nadat u een beschrijving van uw vader had gegeven, een opsporing gelanceerd in heel Europa (CGVS 2e AA V. (...) p. 9, 11, 12,). Ook uw oudste zoon M. (...) verklaarde dat u uw verhaal over uw mishandeling op het politiebureau en de verdwijning van uw vader deed aan A. (...), die er dan voor zorgde dat het in het nieuws kwam (CGVS M. (...) p. 7, 8, 9). Uzelf repte echter met geen woord over enige bekendmaking van voornoemde problemen en de verdwijning van uw vader in de media. Uw schoondochter S. (...) verklaarde dan weer dat u de verdwijning van uw vader enkel aangaf bij de politie en dat u heel Belgrado heeft rondgereden op zoek naar uw vader, maar meldde, toen haar hiernaar gevraagd werd, geen andere stappen die u zou hebben ondernomen om uw vader te vinden en stelde uitdrukkelijk dat de verdwijning niet in de media (televisie, krant) kwam (CGVS S. (...) p.7, 8).

Nadat u uw verhaal met A. (...) had gedeeld, zo verklaarde u vervolgens, werd u gedurende twee jaar, tot uw vertrek naar België, om de twee tot drie dagen samen met uw zoon M. (...) door de politie opgepakt en mishandeld. Als de politie u niet thuis aantrof liet ze een boodschap voor u achter waarop stond dat u zich bij inspecteur T. S. (...) moest melden (CGVS p.10, 11). M. (...) meldde echter dat hij slechts éénmaal door de politie werd meegenomen toen deze u thuis kwam aanhouden. M. (...) moest op het politiebureau gedurende twintig minuten in een felle lamp kijken, kreeg enkele klappen en werd hierna weer vrijgelaten (CGVS M. (...) p.10, 13). Zijn partner S. (...) verklaarde daarentegen dat M. (...) om de drie dagen werd meegenomen door de politie van op de markt, de straat of thuis. Als M. (...) niet thuis was, kwam de politie de volgende ochtend vroeg terug of werd haar gevraagd hem naar het politiebureau te sturen. Er werd nooit een boodschap achtergelaten. M. (...) zou volgens haar een laatste keer meegenomen zijn door de politie twee dagen voor hun vertrek naar België (CGVS S. (...) p.7, 10). M. (...) situeerde de laatste keer dat hij door de politie werd meegenomen dan weer enkele jaren voor zijn vertrek naar België, meerbepaald in 2005 (CGVS M. (...) p.13).

Tevens kan worden vastgesteld dat jullie de door jullie beweerde voornoemde problemen in Servië ook met geen enkel overtuigend document staven. Zo legden jullie ondermeer geen enkel begin van bewijs neer van de verdwijning van uw vader, hoewel uw partner en zoon M. (...) beweerden dat hierover in de krant werd geschreven (CGVS 2e AA V. (...) p.9; CGVS M. (...) p.9), noch van de val van uw partner van een trap waarna ze gedurende langere tijd in het ziekenhuis zou zijn opgenomen, ofschoon zowel uw partner als uw zoon M. (...) aangaven dat er ook hiervan bewijsstukken zouden bestaan (CGVS 2 e AA V. (...) p.10; CGVS M. (...) p.12).

Gelet op de bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw familieleden en gelet op het totale gebrek aan enig begin van bewijs kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend nadat u op school uw beklag zou zijn gaan doen, aan de duw en val van uw partner, aan de spoorloze verdwijning van uw vader en uw zoektocht naar hem en aan de voortdurende problemen die jullie vervolgens zouden hebben gehad met de politie omdat u het nieuws van de verdwijning van uw vader aan D. A. (...) zou hebben meegedeeld. Uw bewering en die van uw partner dat M. (...) sinds de slagen door de politie geheugenproblemen heeft en alles vergeet (CGVS 2 e AA p.10, 12, 17; CGVS 2 e AA V. (...) p.8, 17) kan niet in overweging genomen worden als rechtvaardiging voor de vastgestelde inconsistenties tussen jullie verklaringen en die van jullie zoon, temeer daar ook de overige familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over dezelfde elementen en de door jullie beweerde

geheugenproblemen van jullie zoon op geen enkele manier gestaafd worden door enig objectief medisch bewijsstuk.

Voorts verklaarden uw familieleden dat jullie thuis om de paar dagen werden lastiggevalen door jonge Servische hooligans die na de voetbalwedstrijd in het stadion vlak bij jullie huis stenen en flessen naar jullie woning gooiden. Zo verklaarde uw partner dat deze jongeren om de tien dagen kwamen en de vensters stukgooiden. De politie werd gebeld en als deze ter plaatse kwam werden alle Roma uit de buurt meegenomen naar het politiebureau en werden de telefoons van de Roma afgenomen (CGVS 2e AA V. (...) p.13, 14). Uw zoon F. (...) verklaarde dat de politie werd gebeld als er problemen waren met hooligans die jullie probeerden te slaan en die de deuren forceerden. De politie kwam echter nooit (CGVS F. (...) p.14, 15, 16). Uw dochter S. (...) stelde dat de politie wel gebeld werd wanneer jullie thuis werden gepest door Servische jongeren maar dat deze nooit kwam. De politie kwam volgens haar echter wel regelmatig zonder gebeld te zijn om u en uw zonen M. (...) en F. (...) zonder reden mee te nemen (CGVS S. (...) p. 7, 8, 9, 10). Uw zoon M. (...) verklaarde dat jullie thuis nooit door Servische burgers werden lastig gevallen of opgezocht, enkel door de politie die u meenam naar het bureau (CGVS M. (...) p. 12). M. (...) stelde wel dat skinheads en hooligans stenen gooiden bijvoorbeeld wanneer jullie naar de moskee gingen om te bidden en verklaarde expliciet dat jullie thuis niet werden opgezocht maar enkel op straat in het centrum van de stad door Servische burgers werden gepest (CGVS M. (...) p.3, 12). Zijn partner S. (...) maakte duidelijk dat jullie thuis werden lastig gevallen door Servische hooligans maar dat de politie nooit werd gebeld omdat, indien jullie de politie zouden bellen, deze toch niets zou ondernemen tegen hun eigen mensen, i.e. Serviërs (CGVS S. (...) p.10). Uw schoondochter H. (...) gaf aan dat jullie vaak de politie belden wanneer Servische hooligans jullie thuis lastigvielen, maar dat de politie dan nooit kwam (CGVS H. (...) p.10). Uzelf verwees tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet naar dergelijke incidenten met Servische jongeren bij jullie thuis. De hier aangehaalde inconsistenties ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweringen dat uw familie thuis constant lastiggevalen werd door Servische hooligans.

U verklaarde ook problemen te hebben gekend met Servische jongeren op de markt waar u als schoonmaker werkte. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen komt ook de geloofwaardigheid van uw problemen op de markt op de helling te staan. Deze bevinding wordt nog extra ondersteund doordat uw verklaringen en die van uw familie ook wat dit betreft niet geheel eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u samen met uw zoon M. (...) als schoonmaker op de markt werkte (CGVS 2e AA p.5-6). Uw partner beaamde dit maar stelde dat uw zoon ongeveer zes maanden voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal zijn werk verliet ten gevolge van de problemen op de markt. U bleef volgens haar wel voortwerken op de markt tot jullie naar België kwamen (CGVS 2e AA V. (...) p.13). Uw zoon M. (...) verklaarde dan weer dat hij ten gevolge van jullie problemen bij jullie werk op de markt reeds twee jaar geleden dit werk stopzette (CGVS M. (...) p.5). Bovendien stelde uw zoon nog dat u van uw werk op de markt ontslagen werd toen jullie erop aandrongen een vast contract te krijgen (CGVS M. (...) p.5), terwijl u beweerde uw werk als schoonmaker bij de gemeente zelf stopgezet te hebben omdat u naar België kwam (CGVS 2e AA p.6). Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen op de markt geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten voor hulp of bescherming. U verklaarde dat de marktinspectie zag wat er gebeurde maar niet ingreep en dat als de politie gebeld werd, de Roma werden opgepakt en niet de Serviërs die jullie lastigvielen. U verklaarde deze problemen noch bij de hogere autoriteiten noch bij Roma organisaties die opkomen voor de rechten van de Roma aangegeven te hebben en ook geen contact te hebben gezocht met een advocaat of de media die uw verhaal openbaar zou kunnen maken. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u vreesde dat u dan nog grotere problemen zou krijgen en dat u dan nog meer geslagen en opgepakt zou worden (CGVS, p. 11, 15).

Vooreerst kan herhaald worden dat uw verklaringen en die van uw familieleden over jullie voortdurende problemen met de politie ongeloofwaardig zijn (zie supra), waardoor ook de waarachtigheid van uw beweringen over het optreden van de politie op de markt op de helling komt te staan. Bovendien kunnen uw verklaringen over de systematische gevisieerdheid van Roma door de Servische autoriteiten maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat, hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, uit de informatie blijkt dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens

werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u niet heeft aangetoond dat u, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door Servische autoriteiten als de politie en inspectie, geen stappen zou kunnen ondernemen om een dergelijke verwaarlozing van uw rechten en/of eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst aan te klagen en alsnog op de nodige bescherming van de Servische staat te kunnen rekenen. U klaagde het gedrag van de politie nooit aan omdat u dan nog meer in de problemen zou komen (CGVS p.15). Deze uitleg volstaat niet, temeer daar het juist de bedoeling is van het indienen van een klacht om verdere problemen te vermijden. Er dient overigens op gewezen te worden dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden o.a. door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bv. tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder

van de rechten van de Roma in Servië. Gelet op deze informatie betreffen uw verklaringen en die van uw familieleden dat uw kinderen en kleinkinderen ten gevolge van hun etnie niet naar school konden gaan zoals het hoorde en telkens opnieuw al na een halfuur of uur uit de klas werden weggestuurd (CGVS 2e AA p.9, 16; CGVS 2e AA V. (...) p.18; CGVS S. (...) p.5; CGVS M. (...) p.7; CGVS S. (...) p.5; CGVS F. (...) p.8, 14) louter blote beweringen die geenszins gestoeld zijn op objectieve gegevens, temeer daar uit voornoemde informatie blijkt dat de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma vooral vruchten heeft afgeworpen op het gebied van onderwijs en dat er vooral maatregelen genomen werden om de handavingsgraad van Roma-leerlingen in het onderwijs te verhogen.

Gelet op alles wat voorafgaat meen ik dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart toont louter uw identiteit en uw nationaliteit aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit het attest van de stad Belgrado blijkt enkel dat u eigenaar bent van uw woning, maar niets meer. De badge van uw werk toont louter aan dat u voor de gemeentelijke schoonmaakdienst werkte maar dit document levert op zich geen bewijs van de door u aangehaalde problemen met Servische burgers en politie op de markt."

Gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw familieleden is uw algemene geloofwaardigheid dermate in het gedrang dat er al evenmin veel geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw partner meermaals werd afgewezen, bijvoorbeeld in het ziekenhuis, omdat zij van Kosovo afkomstig is en een moslimnaam draagt en aan uw bewering dat jullie om diezelfde reden niet officieel konden trouwen en dat u werd geprovoceerd wanneer u met uw partner op stap was in de stad (CGVS p. 3, 4, 14).

Gelet op alles wat voorafgaat kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Uw identiteitskaart, rijbewijs en paspoort tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan, maar deze worden op zich in deze beslissing niet betwist.

Ook inzake de asielaanvragen van uw partner J. S. (...), uw moeder D. V. (...), uw broer D. F. (...) en diens partner S. H. (...) en uw zus D. S. (...) heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van de vader van eerste verzoekende partij integraal over, daar ook tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, in hoofdzaak steunt op de asielaanvraag van haar schoonvader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Voor wat betreft uw verklaringen dat u in Servië onvoldoende medische verzorging zou hebben ontvangen bij de bevallingen van uw vijf kinderen en dat u ook voor de verzorging van uw dochter lang zou hebben moeten wachten, dat andere patiënten voor u zouden zijn binnengelaten hoewel u als eerste aan de beurt was en uiteindelijk slechts een voorschrift zou hebben gekregen zonder dat de arts uw dochter onderzocht, en dit alles vermoedelijk omdat u Roma bent (CGVS p.8) dient vooreerst opgemerkt te worden dat, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van u en uw familieleden, uw algemene geloofwaardigheid dermate in het gedrang dat er al evenmin veel geloof gehecht kan worden aan uw beweringen over de gebrekkige medische zorgen die u en uw kinderen zouden hebben gekregen omdat jullie Roma zijn. Hoe dan ook zijn uw verklaringen dat de dokters in Servië Roma niet onderzoeken zoals het hoort en enkel maar medicatie voorschrijven

zonder eerst de patiënt te onderzoeken, louter blote beweringen die niet gestoeld zijn op objectieve gegevens. In dit verband kan verwezen worden naar de hierboven reeds geciteerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Zoals reeds aangestipt erkennen de autoriteiten in Servië in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten ze voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden. De Servische overheid heeft concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden ondermeer op het gebied van gezondheidszorg te verbeteren. Het is in het licht hiervan dan ook weinig aannemelijk dat u of uw kinderen op een dermate systematische wijze zoals u deze schetst de nodige medische zorgen zouden zijn ontzegd omdat jullie Roma zijn. Bovendien blijkt bijvoorbeeld uit de Servische medische documenten die uw schoonmoeder neerlegde dat zij er wel op gepaste wijze werd onderzocht voor haar gezondheidsproblemen. Ook uw schoonbroer F. (...) en zijn partner H. (...) legden diverse medische attesten neer met betrekking tot de verzorging van hun zoontje M. (...) in diverse ziekenhuizen van Belgrado alsook een attest waaruit blijkt dat uw schoonzus na haar bevalling van M. (...) eveneens in het ziekenhuis werd verzorgd. Uw schoonzus S. (...) gaf dan weer aan dat uw schoonmoeder wel goed verzorgd werd in het ziekenhuis voor haar suikerziekte en dat de artsen en het verplegend personeel zich normaal gedroegen tegenover haar (CGVS S. (...) p.9, 11). Gelet op alles wat voorafgaat kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Uw identiteitskaart, uw paspoort en de paspoorten van uw vijf kinderen tonen louter uw identiteit en nationaliteit alsook die van uw kinderen aan, maar deze gegevens worden in deze beslissing op zich niet betwist."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen hun aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbinden aan de asielaanvraag van hun vader/schoonvader, A. M., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 59 457. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift beperken tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door hun vader/schoonvader tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 19 augustus 2010. Verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun verzoekschrift dezelfde stukken toe als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van hun vader/schoonvader.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 52 454 van 6 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. M.. Het arrest genomen in hoofd van de vader/schoonvader van verzoekende partijen, die in het arrest nr. 52 454 wordt aangeduid als tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Lukavica (gemeente Lazarevac, district Belgrado), bent u Servisch staatsburger en bent u traditioneel gehuwd met D. V. (...) (O.V. 4.516.786), een Roma afkomstig uit Lajkovac (gemeente Lajkovac). U woonde met uw gezin in Belgrado. U werkte van 1988 tot 1995 in een fabriek in Belgrado, BIP. U werd gediscrimineerd op uw werk omdat u Roma was en moslim. Op 2 april 1996 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde toen sinds 1988 gehuwd te zijn met M. D. (...), met wie u een dochter had. U verklaarde uw echtgenote en dochter in Belgrado achter te hebben gelaten. Volgens uw toenmalige verklaringen schoot u bij een handgemeen uw Servische buurman dood en verwondde u diens neef. Omdat u vreesde in de gevangenis mishandeld te worden door de politie verliet u op 25 maart 1996 Servië en vroeg u op 2 april 1996 asiel aan in België. Op 2 april 1996 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van deze eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Op 28

mei 1996 werd deze beslissing door het Commissariaat-generaal bevestigd. Begin 1997 werd u vanuit België naar Servië gerepatriëerd. Bij uw aankomst in Servië werd u gedurende twee dagen non stop geslagen door twee Servische agenten. Op 16 maart 2010 diende u samen met uw partner D. V. (...) een tweede asielaanvraag in. U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag in 1996 gelogen te hebben over uw familiale situatie. U verzweeg toen dat u sinds 1980 of 1981 traditioneel getrouwd bent met D. V. (...), met wie u zeven kinderen heeft. U had met voornoemde M. D. (...) een relatie voor u met V. (...) trouwde en bleef haar ook tijdens de eerste jaren van uw huwelijk zien. U had echter geen kinderen met haar en was nooit getrouwd met haar. Over de redenen waarom u in 1996 naar België vluchtte loog u niet. Toen u in 1996 naar België kwam liet u uw partner V. (...) en uw kinderen thuis achter. Acht of negen maanden na uw vertrek reisde ook uw partner met de kinderen naar België. Uw partner wist dat u in België was. Ze vernam dat u in een gesloten centrum verbleef en nam contact met u op. U kreeg een hartaanval in het gesloten centrum en besliste samen met uw partner om terug naar Servië te gaan. U werd op 7 februari 1997 naar Servië gerepatriëerd. Uw partner en de kinderen reisden vrijwillig met u mee. Uw kinderen en kleinkinderen gingen in Servië naar school maar werden steeds na één lesuur al terug naar huis gestuurd. In maart 2008 ging u zich hier samen met uw zoon D. M. (...) (O.V. 6.618.363) over informeren op school. De lerares belde echter de interventie-eenheid van de politie. De agenten kwamen ter plaatse en sloegen jullie. U werd samen met M. (...) naar het politiebureau "29 november" gebracht. U legde op een vriendelijke manier aan de inspecteur uit dat u enkel wilde weten waarom de kinderen na een uur al naar huis gestuurd werden. U werd geslagen door de inspecteur en hoorde dat uw zoon M. (...), die in een aparte kamer zat, ook geslagen werd. Nadat de inspecteur M. (...) had geslagen, kwam hij terug naar u en zei u, met bebloede handen, dat uw zoon warm zigeunerbloed had. M. (...) werd door de inspecteur met zijn hoofd tegen de tafel geslagen en had een gat van tien centimeter in zijn hoofd. U en M. (...) werden gedurende drie dagen vastgehouden en non stop geslagen. U moest gedurende drie uur in een fel licht kijken en werd geslagen als u uw ogen sloot. Toen uw partner V. (...) naar u en uw zoon ging informeren op het 29 novemberbureau, werd ze door de agent die het gebouw bewaakte van de trappen geduwd. Uw partner ging naar het ziekenhuis waar ze aan haar voet geopereerd werd. Ze nam een Servische advocaat onder de arm die haar aanraadde de zaak te laten vallen aangezien er wel medische documenten waren maar geen getuigen van haar val. Hierop ging uw vader R. J. (...) naar het 29 novemberbureau om zich te informeren over u en M. (...). Uw vader keerde echter nooit meer terug naar huis. U bent ervan overtuigd dat ook hij geslagen werd en wegens zijn ouderdom de slagen niet overleefd heeft. Na drie dagen werden u en uw zoon M. (...) vrijgelaten aangezien de politie geen reden had jullie nog verder vast te houden. U werd van niets beschuldigd. U had verwondingen maar ging niet naar een dokter omdat u dacht niets met de medische attesten te kunnen doen. Uw zoon M. (...) liep een trauma op en heeft sindsdien last van geheugenproblemen. Na uw vrijlating ging u op zoek naar uw vader. Zo ging u naar de begraafplaats waar mensen worden begraven die geen familie hebben. Daar werd u aangeraden naar Interpol te gaan dat een bureau had in het 29 novemberbureau. U legde bij Interpol een verklaring af, gaf hen een foto van uw vader en er werd een kopie van zijn paspoort genomen. Er werd u gezegd dat zijn verdwijning gepubliceerd zou worden maar dat het evengoed kon zijn dat uw vader naar het buitenland vertrokken was of vermoord was. U kreeg een telefoonnummer en er werd u gezegd te bellen voor nieuws. U belde om de drie dagen maar er was nooit nieuws. Anderhalve maand na uw vrijlating nam u contact op met D. A. (...), een Roma journalist die voor het radiostation Romano Krlo werkte. A. (...) nam op zijn beurt contact op met het 29 novemberbureau en informeerde naar uw vader. Hij kreeg van de politie te horen dat ze zouden proberen informatie te vinden over uw vader. Een paar uur later werd u samen met uw zoon M. (...) opgepakt door de politie en naar het 29 novemberbureau gebracht. Er werd u gevraagd waarom u een journalist op de hoogte had gebracht van wat er op het politiebureau was gebeurd en waarom u de politie en Servië in de problemen wilde brengen. U werd geslagen, beledigd en in de cel gestopt. De hierop volgende jaren werd u, tot uw vertrek naar België, samen met M. (...) om de twee tot drie dagen door de politie opgepakt, geslagen en beledigd. U werd door de politie bij u thuis opgepikt en als u niet thuis was liet de politie een briefje achter waarop stond dat u zich moest aanmelden bij inspecteur T. S. (...), dezelfde inspecteur die u bij uw eerdere aanhouding gedurende drie dagen had geslagen. U meldde zich steeds aan omdat u vreesde dat u anders geslagen zou worden voor de ogen van uw partner en kinderen. U vertelde niet aan uw partner waarom u steeds naar het politiebureau ging, maar vertelde haar dat u zich ging informeren over uw vader. U werkte van 1997 tot kort voor uw komst naar België in 2010 voor de gemeentelijke schoonmaakdienst op de markt, samen met uw oudste zoon M. (...). U werd elke nacht door Serviërs beledigd en lastiggevallen. U werd met de tuinslang natgespoten omdat u zou stinken. U werd samen met uw Roma collega's verplicht op één lijn te gaan staan en werd door de Serviërs nat gespoten, alsof ze aan het schieten waren. U werd verplicht onder elkaar te vechten zodat de Serviërs hun handen niet moesten vuil maken. De marktinspectie zag dit gebeuren maar ondernam niets. U nam ontslag en vertrok ten gevolge van de aanhoudende problemen met de politie en Servische burgers samen met uw partner V.

(...), uw zoon D. F. (...) (O.V. 6.596.754) en diens partner S. H. (...) (O.V. 6.596.829), uw dochter D. S. (...) (O.V. 6.596.750) en uw minderjarige zoon D. D. (...) naar België, waar jullie op 16 maart 2010 asiel aanvroegen. Uw zoon M. (...) en zijn partner J. S. (...) (O.V. 6.618.307) reisden een maand na u ook naar België en vroegen asiel aan op 26 april 2010. U verklaarde dat u niet naar Servië kan terugkeren uit vrees er opnieuw geslagen en beledigd te zullen worden en dat u vooral voor uw zoon M. (...), die sinds hij op het politiebureau mishandeld werd, grote geheugenproblemen heeft, naar België bent gekomen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 3 juni 2008 te Belgrado; uw badge van de gemeentelijke schoonmaakdienst op de markt; en een bewijs van eigendom van uw woning, uitgereikt op 30 juni 1989 te Belgrado.

B. Motivering

Na onderzoek van al uw verklaringen, de verklaringen van uw familieleden en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door uw ware gezinssituatie te verzwijgen in het kader van uw eerste asielaanvraag in 1996. U verklaarde toen immers getrouwd te zijn met M. D. (...) met wie u, luidens uw verklaringen toen, sinds 1988 getrouwd was en met wie u één dochter zou hebben (verklaring DVZ 1e AA p.3, 4, 5). U maakte bij uw tweede asielaanvraag geen melding van een huwelijk met M. D. (...) en stelde dat uw werkelijke partner D. V. (...), met wie u sinds 1980 of 1981 traditioneel gehuwd zou zijn, en uw zeven kinderen waren achtergebleven in Servië toen u medio jaren '90 naar België kwam. Als verklaring voor dit nalaten stelde u bij uw tweede asielaanvraag dat u de naam van uw werkelijke partner (V. (...)) niet had durven te geven aangezien u problemen wilde vermijden (CGVS 2e AA p.16). Daarenboven verklaarde uw partner V. (...) in het kader van haar eerste asielaanvraag in 1996 dat zij sinds 1982 samen was met een zekere R. S. (...) (DVZ 1e AA V. (...) p.3, 4). Hiermee geconfronteerd in het kader van haar tweede asielaanvraag kwam uw partner met de weinig geloofwaardige uitleg dat ze de naam R. S. (...) tijdens haar eerste asielaanvraag nooit genoemd had, maar dat ze inderdaad gelogen had over haar gezinssituatie en had verzwegen dat ze met u getrouwd was uit angst om teruggestuurd te worden en aangezien ze niet geweten zou hebben dat u ook in België verbleef (CGVS 2e AA V. (...) p.15, 16, 17). Voorgaande verklaringen zijn evenwel geen afdoende verantwoording voor jullie nalaten de Belgische autoriteiten in de loop van jullie eerste asielprocedure correct in te lichten over jullie familiale achtergrond. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze te allen tijde zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door deze vaststelling is uw algemene geloofwaardigheid en deze van uw partner dan ook ernstig in het gedrang. Bovendien verklaarde u nu dat u destijds acht tot negen maanden voor uw partner V. (...) naar België kwam en hier asiel vroeg (CGVS 2e AA p.7). Uw partner blijkt evenwel reeds op 25 maart 1996 een eerste maal asiel te hebben gevraagd in België, wat enkele dagen voor uw asielaanvraag op 2 april 1996 was. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat uw partner Duitsland inreisde op 13 maart 1990 en dat haar vertrek met onbekende bestemming in 1995 werd vastgesteld. Deze informatie doet dan ook ernstige twijfels rijzen aangaande jullie verblijfplaats voor jullie eerste komst naar België en bijgevolg ook aangaande de problemen die u aanhaalde als aanleiding voor uw komst naar België in 1996.

Wat er ook van zij, er dient met betrekking tot de motieven die u aanhaalde voor uw tweede asielaanvraag opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familieleden Servië anno 2010 verlaten hebben wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u Servië begin 2010 met uw familieleden verliet omdat u er herhaaldelijk problemen kende met Servische burgers en de Servische politie. Er kunnen echter verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw familieleden waardoor uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen volledig op de helling komen te staan.

Zo verklaarde u dat u in maart 2008 samen met uw oudste zoon M. (...) door de politie werd opgepakt nadat u op de school van uw zoon D. (...) en uw kleinkinderen navraag was gaan doen waarom ze al na één lesuur naar huis gestuurd werden. U werd gedurende drie dagen samen met M. (...) vastgehouden op het politiebureau "29 november" en mishandeld. Uw partner V. (...) kwam u op

de eerste dag van uw aanhouding zoeken en werd van de trap geduwd door een agent waardoor ze haar been brak. Ook uw vader kwam u zoeken en verdween hierna spoorloos (CGVS 2e AA p. 9, 10, 14). Uw partner V. (...) herhaalde dan weer tot driemaal toe dat ze jullie ging zoeken nadat jullie bij jullie werk op de markt waren meegenomen door de politie en dat ze toen van de trap geduwd werd (CGVS 2e AA V. (...) p.8). M. (...) situeerde het incident met de politie nadat u was gaan klagen op school in 2004 of 2005 en verklaarde expliciet dat u alleen naar de school ging om uw beklag te doen, waar overigens enkel uw kleinzoon school liep en niet uw zoon D. (...), en dat u alleen werd opgepakt door de politie en gedurende drie dagen in het politiebureau "het witte huis" of "29 november" werd vastgehouden. M. (...) gaf aan dat hij wel navraag naar u ging doen op het politiebureau maar dat hij er werd weggestuurd. M. (...) verklaarde overigens dat de val van uw partner van de trappen niet plaatsvond op het politiebureau maar thuis, bij een incident waarbij u door de politie werd meegenomen. Uw partner wilde tussenbeide komen en werd toen door de politie van een trap geduwd. Hij situeerde ook dit voorval overigens ergens in 2004 of 2005 (CGVS M. (...), p.7, 8, 9, 10, 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden slaagde M. (...) er niet in een afdoende antwoord te formuleren. Hij geraakte niet verder dan te herhalen dat hij niet samen met u opgepakt werd op school en te verklaren dat hij niet thuis was toen het incident met uw partner gebeurde, maar dat hij van de familie te horen kreeg wat er was gebeurd en dat ze niet expliciet hadden vermeld waar het incident had plaatsgevonden (CGVS M. (...) p.10, 12). S. (...), de partner van M. (...), verklaarde dan weer dat u een dag werd vastgehouden en dat M. (...), toen hij u op het politiebureau ging zoeken, er ook gedurende één dag werd vastgehouden (CGVS S. (...) p.6). Uw dochter S. (...) beweerde dat u samen met M. (...) werd opgepakt en dat jullie diezelfde avond alweer werden vrijgelaten (CGVS S. (...) p.3, 4, 10). Uw zoon F. (...) verklaarde dat u en M. (...) toen reeds na twee uur door de politie vrijgelaten werden (CGVS F. (...) p.2). F. (...)’s partner H. (...) tot slot stelde dat noch haar partner F. (...) noch M. (...) noch u sinds zij drie jaar geleden (in 2007) met F. (...) trouwde en bij jullie introk ooit door de politie werden opgepakt (CGVS H. (...) p.12). In verband met de val van uw partner na geduwd te zijn door een agent gaf uw partner aan dat ze hiervoor zes maanden in het ziekenhuis verbleef (CGVS 2e AA V. (...) p.8, 10). Uw zoon M. (...) verklaarde dan weer dat zijn moeder een jaar in het ziekenhuis lag na dit voorval (CGVS M. (...) p.7). Voorts verklaarde u dat u na uw vrijlating uw vader ging zoeken. U begaf zich naar een begraafplaats waar personen zonder familie worden begraven. Daar kreeg u te horen dat zij niet verantwoordelijk waren en werd u naar Interpol op de 5e verdieping van het 29 novemberbureau doorverwezen. Daar legde u een verklaring af en legde u een foto en het paspoort van uw vader neer. Toen uw vader anderhalve maand later nog steeds spoorloos was nam u éénmaal contact op met de Roma-journalist D. A. (...), die per telefoon navraag deed naar uw vader bij het 29 novemberbureau. U verklaarde de verdwijning van uw vader nergens anders aangegeven te hebben (CGVS p.10, 12, 13, 14). Uw partner verklaarde echter dat jullie eerst bij de politie navraag deden en vervolgens naar een organisatie voor vermiste personen in Novi Beograd stapten waar een opsporingsbericht werd opgesteld dat werd verspreid via de kranten en de televisie, op de zender B92. Jullie vroegen of de organisatie ook Interpol kon inschakelen, maar de organisatie kon enkel lokaal zoeken en enkel de politie kon Interpol inschakelen. Uw partner verklaarde verder dat jullie nogmaals naar de politie gingen met de vraag Interpol in te schakelen, wat werd geweigerd. Jullie zouden vervolgens D. A. (...) gecontacteerd hebben die journalisten van de krant Blic naar jullie en de politie stuurde. De politie verklaarde aan de journalisten dat uw vader door iemand ontvoerd was voor wie hij moest bedelen en dat hij zo verdwenen was. Deze versie verscheen in de krant Blic, zo verklaarde uw partner. Hierna was de politie wel akkoord om Interpol in te schakelen en werd er, nadat u een beschrijving van uw vader had gegeven, een opsporing gelanceerd in heel Europa (CGVS 2e AA V. (...) p. 9, 11, 12,). Ook uw oudste zoon M. (...) verklaarde dat u uw verhaal over uw mishandeling op het politiebureau en de verdwijning van uw vader deed aan A. (...), die er dan voor zorgde dat het in het nieuws kwam (CGVS M. (...) p. 7, 8, 9). Uzelf repte echter met geen woord over enige bekendmaking van voornoemde problemen en de verdwijning van uw vader in de media. Uw schoondochter S. (...) verklaarde dan weer dat u de verdwijning van uw vader enkel aangaf bij de politie en dat u heel Belgrado heeft rondgereden op zoek naar uw vader, maar meldde, toen haar hiernaar gevraagd werd, geen andere stappen die u zou hebben ondernomen om uw vader te vinden en stelde uitdrukkelijk dat de verdwijning niet in de media (televisie, krant) kwam (CGVS S. (...) p.7, 8).

Nadat u uw verhaal met A. (...) had gedeeld, zo verklaarde u vervolgens, werd u gedurende twee jaar, tot uw vertrek naar België, om de twee tot drie dagen samen met uw zoon M. (...) door de politie opgepakt en mishandeld. Als de politie u niet thuis aantrof liet ze een boodschap voor u achter waarop stond dat u zich bij inspecteur T. S. (...) moest melden (CGVS p.10, 11). M. (...) meldde echter dat hij slechts éénmaal door de politie werd meegenomen toen deze u thuis kwam aanhouden. M. (...) moest op het politiebureau gedurende twintig minuten in een felle lamp kijken, kreeg enkele klappen en werd hierna weer vrijgelaten (CGVS M. (...) p.10, 13). Zijn partner S. (...) verklaarde daarentegen dat M. (...) om de drie dagen werd meegenomen door de politie van op de markt, de straat of thuis. Als M.

(...) niet thuis was, kwam de politie de volgende ochtend vroeg terug of werd haar gevraagd hem naar het politiebureau te sturen. Er werd nooit een boodschap achtergelaten. M. (...) zou volgens haar een laatste keer meegenomen zijn door de politie twee dagen voor hun vertrek naar België (CGVS S. (...) p.7, 10). M. (...) situeerde de laatste keer dat hij door de politie werd meegenomen dan weer enkele jaren voor zijn vertrek naar België, meerbepaald in 2005 (CGVS M. (...) p.13).

Tevens kan worden vastgesteld dat jullie de door jullie beweerde voornoemde problemen in Servië ook met geen enkel overtuigend document staven. Zo legden jullie ondermeer geen enkel begin van bewijs neer van de verdwijning van uw vader, hoewel uw partner en zoon M. (...) beweerden dat hierover in de krant werd geschreven (CGVS 2e AA V. (...) p.9; CGVS M. (...) p.9), noch van de val van uw partner van een trap waarna ze gedurende langere tijd in het ziekenhuis zou zijn opgenomen, ofschoon zowel uw partner als uw zoon M. (...) aangaven dat er ook hiervan bewijsstukken zouden bestaan (CGVS 2 e AA V. (...) p.10; CGVS M. (...) p.12).

Gelet op de bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw familieleden en gelet op het totale gebrek aan enig begin van bewijs kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend nadat u op school uw beklag zou zijn gaan doen, aan de duw en val van uw partner, aan de spoorloze verdwijning van uw vader en uw zoektocht naar hem en aan de voortdurende problemen die jullie vervolgens zouden hebben gehad met de politie omdat u het nieuws van de verdwijning van uw vader aan D. A. (...) zou hebben meegedeeld. Uw bewering en die van uw partner dat M. (...) sinds de slagen door de politie geheugenproblemen heeft en alles vergeet (CGVS 2 e AA p.10, 12, 17; CGVS 2 e AA V. (...) p.8, 17) kan niet in overweging genomen worden als rechtvaardiging voor de vastgestelde inconsistenties tussen jullie verklaringen en die van jullie zoon, temeer daar ook de overige familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over dezelfde elementen en de door jullie beweerde geheugenproblemen van jullie zoon op geen enkele manier gestaafd worden door enig objectief medisch bewijsstuk.

Voorts verklaarden uw familieleden dat jullie thuis om de paar dagen werden lastiggevalen door jonge Servische hooligans die na de voetbalwedstrijd in het stadion vlak bij jullie huis stenen en flessen naar jullie woning gooiden. Zo verklaarde uw partner dat deze jongeren om de tien dagen kwamen en de vensters stukgooiden. De politie werd gebeld en als deze ter plaatse kwam werden alle Roma uit de buurt meegenomen naar het politiebureau en werden de telefoons van de Roma afgenomen (CGVS 2e AA V. (...),p.13, 14). Uw zoon F. (...) verklaarde dat de politie werd gebeld als er problemen waren met hooligans die jullie probeerden te slaan en die de deuren forceerden. De politie kwam echter nooit (CGVS F. (...) p.14, 15, 16). Uw dochter S. (...) stelde dat de politie wel gebeld werd wanneer jullie thuis werden gepest door Servische jongeren maar dat deze nooit kwam. De politie kwam volgens haar echter wel regelmatig zonder gebeld te zijn om u en uw zonen M. (...) en F. (...) zonder reden mee te nemen (CGVS S. (...) p. 7 8, 9, 10). Uw zoon M. (...) verklaarde dat jullie thuis nooit door Servische burgers werden lastig gevallen of opgezocht, enkel door de politie die u meenam naar het bureau (CGVS M. (...) p. 12). M. (...) stelde wel dat skinheads en hooligans stenen gooiden bijvoorbeeld wanneer jullie naar de moskee gingen om te bidden en verklaarde expliciet dat jullie thuis niet werden opgezocht maar enkel op straat in het centrum van de stad door Servische burgers werden gepest (CGVS M. (...) p.3, 12). Zijn partner S. (...) maakte duidelijk dat jullie thuis werden lastig gevallen door Servische hooligans maar dat de politie nooit werd gebeld omdat, indien jullie de politie zouden bellen, deze toch niets zou ondernemen tegen hun eigen mensen, i.e. Serviërs (CGVS S. (...) p.10). Uw schoondochter H. (...) gaf aan dat jullie vaak de politie belden wanneer Servische hooligans jullie thuis lastigvielen, maar dat de politie dan nooit kwam (CGVS H. (...) p.10). Uzelf verwees tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet naar dergelijke incidenten met Servische jongeren bij jullie thuis. De hier aangehaalde inconsistenties ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweringen dat uw familie thuis constant lastiggevalen werd door Servische hooligans.

U verklaarde ook problemen te hebben gekend met Servische jongeren op de markt waar u als schoonmaker werkte. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen komt ook de geloofwaardigheid van uw problemen op de markt op de helling te staan. Deze bevinding wordt nog extra ondersteund doordat uw verklaringen en die van uw familie ook wat dit betreft niet geheel eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u samen met uw zoon M. (...) als schoonmaker op de markt werkte (CGVS 2e AA p.5-6). Uw partner beaamde dit maar stelde dat uw zoon ongeveer zes maanden voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal zijn werk verliet ten gevolge van de problemen op de markt. U bleef volgens haar wel voortwerken op de markt tot jullie naar België kwamen (CGVS 2e AA V. (...) p.13). Uw zoon M. (...) verklaarde dan weer dat hij ten gevolge van jullie problemen bij jullie werk op de markt reeds twee jaar geleden dit werk stopzette (CGVS M. (...) p.5). Bovendien stelde uw zoon nog dat u van uw werk op de markt ontslagen werd toen jullie erop aandrongen een vast contract te krijgen (CGVS M. (...) p.5), terwijl u beweerde uw werk als schoonmaker bij de gemeente zelf stopgezet te hebben omdat u naar België kwam (CGVS 2e AA p.6).

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen op de markt geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten voor hulp of bescherming. U verklaarde dat de marktinspectie zag wat er gebeurde maar niet ingreep en dat als de politie gebeld werd, de Roma werden opgepakt en niet de Serviërs die jullie lastigvielen. U verklaarde deze problemen noch bij de hogere autoriteiten noch bij Roma organisaties die opkomen voor de rechten van de Roma aangegeven te hebben en ook geen contact te hebben gezocht met een advocaat of de media die uw verhaal openbaar zou kunnen maken. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u vreesde dat u dan nog grotere problemen zou krijgen en dat u dan nog meer geslagen en opgepakt zou worden (CGVS, p. 11, 15).

Vooreerst kan herhaald worden dat uw verklaringen en die van uw familieleden over jullie voortdurende problemen met de politie ongeloofwaardig zijn (zie supra), waardoor ook de waarachtigheid van uw beweringen over het optreden van de politie op de markt op de helling komt te staan. Bovendien kunnen uw verklaringen over de systematische gevisieerdheid van Roma door de Servische autoriteiten maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat, hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, uit de informatie blijkt dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u niet heeft aangetoond dat u, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door Servische autoriteiten als de politie en inspectie, geen stappen zou kunnen ondernemen om een dergelijke verwaarlozing van uw rechten en/of eventuele gelijkaardige problemen in de toekomst aan te klagen en alsnog op de nodige bescherming van de Servische staat te kunnen rekenen. U klaagde het gedrag van de politie nooit aan omdat u dan nog meer in de problemen zou komen (CGVS p.15). Deze uitleg volstaat niet, temeer daar het juist de bedoeling is van het indienen van een klacht om verdere problemen te vermijden. Er dient overigens op gewezen te worden dat er in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten, dat inderdaad wel voorkomt, niet zondermeer. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden o.a. door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bv. tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat

bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal verder blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Gelet op deze informatie betreffen uw verklaringen en die van uw familieleden dat uw kinderen en kleinkinderen ten gevolge van hun etnie niet naar school konden gaan zoals het hoorde en telkens opnieuw al na een halfuur of uur uit de klas werden weggestuurd (CGVS 2e AA p.9, 16; CGVS 2e AA V. (...) p.18; CGVS S. (...) p.5; CGVS M. (...) p.7; CGVS S. (...) p.5; CGVS F. (...) p.8, 14) louter blote beweringen die geenszins gestoeld zijn op objectieve gegevens, temeer daar uit voornoemde informatie blijkt dat de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma vooral vruchten heeft afgeworpen op het gebied van onderwijs en dat er vooral maatregelen genomen werden om de handavingsgraad van Roma-leerlingen in het onderwijs te verhogen. Gelet op alles wat voorafgaat meen ik dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart toont louter uw identiteit en uw nationaliteit aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit het attest van de stad Belgrado blijkt enkel dat u eigenaar bent van uw woning, maar niets meer. De badge van uw werk toont louter aan dat u voor de gemeentelijke schoonmaakdienst werkte maar dit document levert op zich geen bewijs van de door u aangehaalde problemen met Servische burgers en politie op de markt.

Ook inzake de asielaanvragen van uw partner D. V. (...), uw zoon D. M. (...) en diens partner J. S. (...), uw zoon D. F. (...) en diens partner S. H. (...) en uw dochter D. S. (...) heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van tweede verzoekende partij, zijnde eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over, daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, in hoofdzaak steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Met betrekking tot uw verklaringen dat u op de markt soms boetes kreeg van de politie toen u er zonder vergunning tweedehandskledij verkocht en dat uw goederen dan in beslag genomen werden (CGVS 2e AA p.18) kan nog worden toegevoegd dat dergelijk probleem niet zondermeer gelijkgesteld kan worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U gaf immers toe dat u niet in het bezit was van een vergunning voor dergelijke handelsactiviteit, terwijl dit nochtans verplicht was, en dat het dus normaal was dat u hiervoor boetes kreeg (CGVS 2e AA p.18).

Voor wat de door u aangehaalde gezondheidsproblemen betreft – u lijdt aan diabetes en heeft hartproblemen (CGVS 2 e AA p.9, 14) – dient vooreerst opgemerkt te worden dat, gezien de hierboven reeds uiteengezette ongeloofwaardigheid van de problemen van uw partner en M. (...) met de politie en bijgevolg van uw verklaringen dat u door een duw door een agent van de trap van het politiebureau gevallen zou zijn, er aldus ook geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw gezondheidsproblemen het gevolg zouden zijn van deze val (CGVS 2e AA p.9, 14-15). Aangaande uw verklaringen dat de dokters in Servië u niet goed verzorgden, u soms opnamen in het ziekenhuis en soms niet, u soms insuline gaven maar soms ook niet, afhankelijk of u hen wat geld toeschoof en dat u bij uw ontslag geen documenten meekreeg (CGVS 2e AA p. 9, 15) kan voorts vastgesteld worden dat het hier gaat om blote beweringen die niet door objectieve elementen worden ondersteund, temeer daar u medische attesten uit Servië neerlegde waaruit blijkt dat u wel degelijk werd behandeld en medicatie voorgeschreven kreeg. Overigens beweerde uw dochter S. (...) dat u wel degelijk behandeld werd en dat de Servische artsen en het verplegend personeel zich normaal gedroegen tegenover u (CGVS S. (...) p.9, 11). Bijgevolg kan niet zondermeer gesteld worden dat de Servische artsen en medische instellingen u medische hulp zouden onthouden hebben dan wel intentioneel nalatig zouden zijn geweest in de medische zorgverlening. Er dient hier aldus geconcludeerd te worden dat uw medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op alles wat voorafgaat kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Uit uw medisch boekje, de medische documenten en uw afsprakennota's van het U.M.C. Sint-Pieter blijkt enkel dat u in Servië en ook in België medische hulp zocht, maar deze attesten tonen op zich geenszins aan wat de oorzaak is van uw gezondheidsproblemen en leveren dan ook geen bewijs van een eventueel verband met de door u geschetste problemen in Servië. De vertaling van het Belgisch medisch attest met betrekking tot uw zoon F. (...) staaft uitsluitend dat hij ten tijde van uw eerste asielprocedure in België medisch behandeld werd.”

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de dochter van eerste en tweede verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over, daar derde verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft, in hoofdzaak steunt op de asielaanvraag van haar vader. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van derde verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Voor wat betreft uw verklaringen dat de ambulance niet wilde komen toen u of uw schoonzus belden wanneer uw moeder in een coma gevallen was ten gevolge van haar suikerziekte (CGVS p.5, 6, 9) dient nog toegevoegd te worden dat u niet heeft aangetoond dat hier sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf aan dat er nooit gezegd werd waarom de ambulance niet wilde komen (CGVS p.11) en dat, wanneer jullie uw moeder zelf naar het ziekenhuis brachten, zij daar wel verzorgd werd en dat de Servische artsen en het verplegend personeel er zich normaal tegenover haar gedroegen (CGVS p.9, 11).

Tot slot kan met betrekking tot uw bewering dat jullie in Servië geen werk hadden (CGVS p.5) worden opgemerkt dat deze verklaring niet in overeenstemming is met de verklaringen van uw vader. Hij stelde immers tot kort voor zijn vertrek als gemeentelijke schoonmaker op de markt te hebben gewerkt. Ook uw broer M. (...) zou dergelijk werk hebben verricht. Uw vader legde ter staving van zijn

verklaringen over zijn werk zelfs zijn werkbadge neer (CGVS 2e AA M. (...) p.5, 6). Bovendien blijkt uit het administratief dossier en de verklaringen van uw broer F. (...) dat ook hij werk had: hij werkte namelijk gedurende een jaar bij de firma Enigma Idea (CGVS F. (...) p.8) en uit een document van Nationale Arbeidsdienst dat uw broer neerlegde blijkt dat hij zijn arbeidscontract bij deze firma zelf heeft opgezegd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij stellen dat verwerende partij niet afdoende onderzoekt of motiveert waarom zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijzen desbetreffend naar artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar de "Subject Related briefing – Servië – Situatie van Roma in Servië" van 19 januari 2010, als bijlage gevoegd bij het verzoekschrift, stellen dat er in Servië ten aanzien van de Roma nog steeds een grote vorm van onverdraagzaamheid heerst, dat zij voortdurend worden gediscrimineerd, dat het een sociaal en economisch achtergestelde groep betreft, dat hun leefomstandigheden uiterst moeilijk zijn en dat binnen de Servische politie een ernstig probleem van corruptie heerst, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie van de Roma in Servië nog steeds niet probleemloos is, doch aangeeft dat tal van maatregelen door de autoriteiten worden genomen die gericht zijn op de integratie van deze bevolkingsgroep en op de beteugeling van het nog steeds voorkomend wangedrag van de politie.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zelfs geen poging ondernemen om de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, dat zich integraal steunt op het lastiggevallene worden en op het ondergaan van vernederende behandelingen om reden van het behoren tot de Roma gemeenschap, te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Ook de vaststelling dat geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht en dat werd verzaakt aan het zich beroepen op de in Servië aanwezige beschermingsmogelijkheden, hetzij via de hogere autoriteiten, hetzij via Roma organisaties, wordt door de verzoekende partijen ongemoeid gelaten.

De flagrante ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas verhindert terecht hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT